P III 185

Serviciul-Mondial

Buletin internaţional de informaţii asupra problemei jidoveşti

APARE DE DOUA ORI PE LUNA IN 18 LIMBI
germană / engleză / franceză / rusă / ungară / spaniolă / română / olandeză / daneză
norvegiană / suedeză / sârbă / croată / bulgară / greacă / ucraineană / polonă / arabă

P 122 III

IV/19/20 Editura în Frankfurt/Main Octomvrie 1943, Ediţia I-a şi a II-a

E/0075

CUPRINSUL: 1. Francmasoneria engleză, punte de legătură dintre anglicanism şi iudaism. – 2. Turcia în faţa problemei iudaice. – 3. Agentul iudeo-bolşevic Bernard Lecache. – 4. Alianţa lui Beneş cu bolşevismul iudaic. – 5. Teroarea iudeo-engleză în Palestina. – 6. Recenzie: Orândueli moldoveneşti împotriva Jidovilor de Gh. Ungureanu şi Nic. Şendrea. – 7. Ştiri de pretutindeni.

Francmasoneria engleză, punte de legătură dintre anglicanism şi iudaism

de **Walter Kaldewey**

La cercetarea legăturilor dintre francmasonerie, conducerea de stat şi iudaism trebuie să ţinem îndeosebi seama de Marea lojă engleză, deoarece ea e mama întregii francmasonerii moderne căreia i-a imprimat pecetea şi caracterul ei.

Nicăiri în altă parte a lumii nu s'ar fi putut desvolta această francmasonerie în aşa măsură ca în Anglia. Aici a prins viaţă încă la începutul Evului Mediu breasla pietrarilor şi a ajuns la o poziţie de mare cinste. Cu vremea marii proprietari, preoţimea, ba până şi regii înşişi au prins a se interesa de soarta ei, ajungând protectorii şi sprijinitorii ei. Astfel prin secolul al 17-lea aceşti protectori îi aduseseră atâţia prieteni şi admiratori, încât multe secţiuni de ale acestei bresle, cu deosebire cele din marile oraşe, numărau mai mulţi membri fictivi, pietrari numai cu numele, decât meseriaşi propriu zişi. In multe locuri aceste secţiuni ale organizaţiei breslelor, denumite apoi loje, s'au mutat din casele breslei în locande, însuşindu-şi numele acestora. Patru dintre lojele londoneze şi anume lojele: „La gâscă şi la grătar", „La Romanul şi strugure", „La coroana" şi „La măr" s'au unit la 24 Iunie 1717, formând împreună „Marea Lojă dela Londra şi Westminster", pentru a da viaţă unei noi francmasonerii cu tendinţi speculative. In primii trei ani a stat în fruntea ei un mare maestru originar din cercurile burgheze. Dela 1721 însă loja urmărea să câştige cât mai mulţi nobili şi mai ales să aşeze pe unul din aceştia în fruntea ei, lucru care i-a şi reuşit prin alegerea ca preşedinte a Ducelui de Montagu. De atunci nobilimea engleză şi-a păstrat locul de conducere în francmasoneria ţării sale. Parohul presbiterian James Anderson, imigrat din Scoţia la Londra, care probabil c'a fost şi'n Scoţia francmason, a pus prin „Constituţia" din 1723 bazele francmasoneriei moderne. Partea cea mai importantă a acestei „constituţii", cuprinsă în aşanumitul capitol al „datoriilor vechi", elaborată încă pe baza unor legiuiri vechi de ale breslei, aducea şi o dispoziţie nouă, şi anume că fiecare om liber cu bună reputaţie, de orice religie, putea să devie membru al lojei. Cu aceasta „Old Charges" a ajuns Magna Charta a francmasoneriei şi a şi rămas până'n zilele noastre. Ideea centrală pe baza căreia s'a desvoltat organizaţia a fost ideea toleranţei. Aproape în toate statele Europei au existat încă din secolul al 18-lea loje surori. Pe lângă şi independent de Marea Lojă, s'a mai desvoltat şi o a doua grupă de loje care s'a numit „Ancient Masons", „Vechii Masoni". Mai multe loje londoneze nu s'au raliat la noua organizaţie; după ce au format

BIBLIOTECA

mai întâi un cartel la care a aderat şi un mare număr de loje provinciale, ele au trecut în anul 1751 la înfiinţarea unei „Mari Loje Independente" căreia i-au dat numele de „Grand Lodge of England according to the Olt Institutions". Ei i s'au raliat şi mulţi fraţi nemulţumiţi de ai „Modern Masons". Cel mai de seamă dintre ei a fost Irlandezul Laurence Dermott, un om foarte cult care se bucura de o mare trecere în mediul său. Acesta a elaborat în cartea sa „Ahiman Rezon" constituţia lojei „Ancient Masons". In anul 1756 a ajuns şi'n fruntea acestei loje un nobil, şi anume Earl of Blesington, şi de atunci nobilimea engleză a jucat şi'n această lojă un rol preponderent. Şi ea a fondat în scurt timp atât în ţară cât şi'n străinătate multe loje surori şi a ajuns prin cultivarea lojelor militare şi coloniale la o mare importanţă pentru desvoltarea Imperiului Britanic. Amândouă aceste Mari Loje tindeau spre o uniune a lor. In anul 1799 au colaborat în modul cel man strâns la opoziţia ce au făcut-o proectului de lege pentru combaterea societăţilor secrete. Protestul pe care l-au ridicat cei doi mari maeştri ai celor două Mari Loje a avut drept urmare exceptarea francmasoneriei dela dispoziţiunile acestei legi. La 27 Decemvrie 1813 s'a înfăptuit unirea celor două Mari Loje, rivale până atunci, sub denumirea de „Lojele Unite ale Angliei" ale masonilor vechi, liberi şi acceptaţi. „Marea Lojă dela Londra şi Westminster" număra pe atunci 81 de loje în Londra şi 277 în provincie; „Marea Loja a Angliei" cuprindea 59 de loje în Londra şi 127 în provincie. Rezoluţia de unire a fost citită într'o „mare adunare", pentru cei din „Ancients" de către Ducele de Kent, tatăl reginei Victoria, iar pentru „Moderns" de fratele său mai mic, Ducele de Sussex, care a şi devenit apoi primul mare maestru al „United Grand Lodge of England". De atunci francmasoneria engleză unită formează o unitate indestructibilă cu politica engleză.

Acelaşi fenomen s'a întâmplat în Irlanda şi'n Scoţia. Şi acolo vechile bresle ale cioplitorilor în piatră au dat naştere unor loje cu caracter speculativ care au fuzionat apoi, formând două loje mari care şi-au păstrat până'n ziua de azi independenţa. Marea Lojă irlandeză a înfiinţat pentru prima oară loje militare care au contribuit în vremea războaelor coloniale în mare măsură la răspândirea francmasoneriei; pe când Marea Lojă Scoţiană şi-a desvoltat activitatea în direcţia admiterii Indienilor în francmasoneria engelză, deschizând în felul acesta pentru prima oară raselor de altă culoare drumul înspre lojele engleze. Bine înţeles că Marea Lojă Scoţiană n'a făcut aceasta pentru a şterge deosebirile de rasă şi a da astfel prilej şi celorlalte rase de a-şi înjgheba o viaţă naţională proprie, ci a făcut-o doar cu gândul de a izola clasa conducătoare a celorlalte rase, – căci numai de aceasta era vorba – de restul poporului şi a o câştiga pentru idealurile poporului englez. Astfel dela un capăt al ţării şi până'n celălalt, dela Londra şi până'n cele din urmă colonii, s'a întins cu vremea o reţea deasă şi puternică de organizaţii francmasonice. Ultima ediţie a „Calendarului pentru francmasoni" din 1933–1934, scos de C. van Dalen, publică următoarele cifre privitoare la francmasoneria engleză: Marea Lojă Unită a Angliei cuprinde 4622 de loje cu 400.000 de fraţi; Marea Lojă irlandeză cuprinde 1009 loje cu 50.000 de fraţi, iar Marea Loja Scoţiană cuprinde 1107 loje cu 59 de mii de fraţi, în total deci sunt în Marea Britanie 6738 de loje cu 500.000 de fraţi.

In cifrele acestea sunt cuprinşi atât fraţii din Anglia, cât şi cei care lucrează pretutindeni în lumea sub controlul englez. La acestea se mai adaogă următoarele Mari Loje ale Imperiului, care deşi sunt independente, sunt totuşi conduse de francmasoneria ţării-mame:

Canada cu 1372 de loje şi 204.491 de fraţi; Uniunea Sud-Africană cu 46 de loje şi 2200 de fraţi, şi Australia cu 2020 de loje şi cu 192.300 de fraţi; aşadară în total 3438 de loje cu 398.991 de fraţi.

Aşadară Marea Lojă-matcă a Angliei are acum sub controlul şi conducerea ei 10.176 de loje cu 907.991 de fraţi răspândiţi pe toată întinderea Imperiului şi pretutindeni în lume. Spre comparaţie arătăm aici şi numărul lojelor germane înainte de desfiinţarea lor: au fost 722 de loje cu 76.360 de fraţi pe teritoriul vechei Germanie.

Nicăirea pe lume conducerea de stat nu se confundă şi nu se acopere atât de bine cu francmasoneria ca în Imperiul Britanic. Aşa se explică printre altele şi strânsa legătură a casei regale cu francmasoneria. Prin tendinţa lor de a se apropia şi alia cât mai mult cu Dinastia, lojele engleze şi-au creat chiar dela înfiinţarea lor o situaţie privilegiată care le punea la adăpostul oricărui atac din afară. Pe de altă parte din această alianţă cu francmasoneria a profitat şi casa regală, întrucât a putut în felul acesta să-şi întărească puterea şi influenţa politică în stat, care de altmintrelea îi fuseseră atât de limitate prin constituţia ţării.

Incă în anul 1737 a intrat primul prinţ din casa regală în francmasonerie. A fost Friedrich Ludwig Prinţul de Wales, fiul regelui George al II-lea. De atunci casa regală engleză i-a rămas credincioasă francmasoneriei. Ultimul volum al „Lexiconului internaţional al francmasoneriei", publicat în limba germană de Lennhoff şi Posner în anul 1932, enumeră 20 de membri de ai casei regale engleze care au făcut parte din francmasonerie. Iată câţiva dintre ei: Eduard August, Duce de York şi Albany, fiul celui amintit mai sus, a fost primit în loja berlineză „L'Amitié", care şi-a schimbat – spre onoarea acestui protector al ei – numele în „La Royale York de l'Amitié" şi şi-a păstrat această denumire şi mai târziu ca cea mai tânără dintre cele trei Mari Loje prusiene. Cel mai mic frate al acestuia a fost prima odraslă regală care a îndeplinit funcţiunea de mare maestru al Marei Loje engleze. Tatăl reginei Victoria. Ducele Eduard de Kent şi Strathearn a organizat în al 9-lea deceniu al secolului al 18-lea, pe timpul activităţii sale militare, francmasoneria în Canada şi a întins astfel numeroase fire de legătură între această fostă colonie franceză – care după crearea Statelor Unite a devenit cu atâta mai preţioasă pentru Anglia – şi patria-mamă. Despre fratele său, Ducele de Sussex, primul mare maestru al Marei Loje Unite din Anglia, citim în suscitatul lexicon următoarele: „.... a fost primul în anul 1798 în loja berlineză „la adevărul victorios" care ţinea de Marea Lojă „Royal York". Activitatea sa publică a fost caracterizată prin spirit francmasonic. A intervenit pentru abulirea comerţului cu sclavi, a susţinut mişcarea de emancipare a catolicilor din Irlanda, şi-a pus toată autoritatea pentru reformarea parlamentului potrivit cerinţelor timpului. A fost membru în „Prince of Wales Lodge", a sprijinit cu putere tendinţele de fuzionare a lojelor, a fost ales la propunerea fratelui său, a Ducelui de Kent, în funcţiunea de mare maestru al Marei Loje Unite şi

a îndeplinit această funcţiune din 1814 şi până la moarte. In anul 1817 i-a dat o constituţie lojei „Aurora" („Zur aufgehenden Morgenröte") din Frankfurt pe Main, care întâmpina dificultăţi din cauza membrilor săi de origină etnică iudaică şi a aprobat introducerea ei în registrul Marei Loje engleze. Cu acest prilej i-a zis reprezentantului acestei loje următoarele: „Această constituţie nu vreau s'o impun numai în Frankfurt, ci pretutindeni în Germania, căci observ că această ţară se găseşte mai degrabă într'o fază de regres decât de progres. Nici mă întreb dacă această constituţie convine sau ba celorlalte loje; ceea ce recunoaşte ca bun Marea Lojă a Angliei, în calitatea ei de străbunică a tuturor lojelor, deaceea nu trebuie să se ruşineze nici o lojă de pe lume..." Cel mai de seamă francmason de pe tronul englez este regele Eduard al VII-lea. El a ştiut să se folosească de puterea lojelor pentru a-şi impune vederile sale în politica internă şi externă a ţării. Se ştie că el e promotorul politicei de încercuire a Germaniei al cărei rezultat a fost izbucnirea primului război mondial. Editorul german al operii lui Caro de Farrer „Die europäische Politik unter Eduard VII." („Politica europeană sub Eduard al VII-lea") recunoaşte că Eduard a exploatat situaţia sa din francmasonerie pentru a-şi impune vederile politice. A fost primit în asociaţia francmasonă încă în anul 1868, pe când nu era decât prinţ de Wales, şi anume în Suedia de către regele Carol al XV-lea. In anul următor a şi luat protectoratul asupra Marei Loje scoţiene, iar în anul 1874 i s'a încredinţat funcţiunea de mare maestru al Marei Loje Unite din Anglia, funcţiune pe care a păstrat-o până'n anul 1901. Din acest an şi până'n 1939 funcţiunea aceasta a fost îndeplinită de fratele său, Ducele de Connaught. Eduard a fost până la moarte – întâmplată în anul 1910 – cel mai de seamă protector al întregii francmasonerii britanice. In timpul când a îndeplinit funcţiunea de mare maestru, numărul lojelor active din Anglia a sporit dela 1200 până peste 3000 şi dânsul nu scăpa nici un prilej de a arăta făţiş că e francmason. Astfel, bunăoară, când a pus piatra fundamentală la clădirea noilor docuri din Bombay, s'a îmbrăcat cu toate zorzoanele şi podoabele francmasonice. Fiul şi urmaşul său, George al V-lea, n'a fost francmason, dar a luat chiar din primul an al domniei sale protectoratul asupra tuturor aşezămintelor de binefacere ale francmasoneriei. După primul război mondial, dânsul a acordat – „drept recunoştinţă pentru jertfele sângeroase aduse de către francmasoneria engleză şi pentru meritele ei de ordin caritativ" – Marei Loje Unite a Angliei dreptul de a introduce ieul britanic printre motivele simbolice ale drapelului ei. Cei doi urmaşi ai săi, Eduard al VIII-lea şi George al VI-lea au reluat întocmai tradiţia bunicului lor. Cel de al treilea fiu al lui George al V-lea, Ducele de Kent, a fost din 1939 şi până la moartea sa subită, întâmplată în anul 1942, mare maestru. Aşadară începând din 1874 funcţiunea de mare maestru a fost îndeplinită de înşişi regii Angliei sau de un prinţ din casa regală. Această tradiţie a suferit o întrerupere abia acum în anul 1943, prin alegerea lui Earl of Harewood, a cumnatului regelui George al VI-lea, în funcţiunea de mare maestru. Earl of Harewood a fost introdus într'o şedinţă festivă a Marei Loje de însuşi regele în funcţiunea sa. In cuvântul pe care l-a rostit, regele şi-a exprimat părerea de rău că'n unele ţări francmasoneria a fost nevoită să-şi sisteze activitatea. Aceasta e o tristă perioadă în istoria acestor organizaţii. Totuşi dânsul nu se îndoieşte câtuşi de puţin că Marea Lojă a Angliei, matca tuturora, îşi va da tot concursul pentru reactivarea acelor loje, bineînţeles imediat ce vor permite împrejurările. Firește însă că viitorul va purta de grijă ca această dorinţă să rămână un vis neîmplinit. Printre fraţii Merei Loje engleze se află şi unul care exercită de mulţi ani de zile o puternică influenţă asupra destinelor Angliei şi a francmasoneriei sale: e vorba de primministrul Winston Churchill, care îndeplineşte rolul celui mai mare diplomat mason al regelui Eduard al VII-lea şi se străduieşte să împlinească cu tot dinadinsul idealurile râvnite.

In lucrarea comemorativă a ordinului B'nai B'rith din anul 1902, Dr. Gustav Karpeles scrie următoarele rânduri: „Ideea francmasoneriei îşi are originea în iudaism; ea e ctitoria regelui Solomon, sub domnia căruia Israel a ajuns la cea mai înfloritoare stare. Cuvintele şi terminologia sunt luate în cea mai mare parte din limba ebraică". Această afirmaţie susţinută dintr'un anumit interes de Jidovi a făcut să se ivească părerea că francmasoneria ar fi o instituţie creată de Jidovi pentru înfăptuirea ţelurilor lor mondiale. De fapt, după cum se ştie, nu Jidovii au fost creatorii ei; ei însă s'au furişat pe încetul în aşa măsură în organizaţiile francmasonice, încât acestea au ajuns astăzi o unealtă docilă în mâinile lor. La început legăturile dintre francmasonerie şi iudaism au fost acelea ale unei prietenii interesate prin care iudaismul a putut să pătrundă în pătura conducătoare a ţării, în rândurile marei nobilimi şi să întreţină legături strânse cu casa regală. Astăzi politica engleză, casa regală, francmasoneria şi iudaismul formează o comunitate indisolubilă

Jidovii au izbutit să se strecoare de timpuriu în cadrele francmasoneriei. Astfel registrul membrilor masoni din 1723 şi 1725 cuprinde de acum mai multe nume jidoveşti. Pe timpul înfiinţării Marei Loje dela Londra şi Westminster, Jidovii erau de acum prezenţi şi'n Anglia, cu toată izgonirea lor din 1190. Pe lângă Jidovii botezaţi care rămâseseră în ţară, s'au mai adăogat apoi şi Maranii olandezi – tot Jidovi botezaţi – care graţie averii lor au ajuns să exercite în curând o mare influenţă asupra vieţii politice şi culturale a ţării. Lord-protectorul Cromwell a ridicat din motive religioase interdicţia imigrării Jidovilor în ţară. Sub domnia casei Stuart influenţa Jidovilor

Acest război mondial este lupta lui Iuda împotriva Europei

a sporit apoi şi mai mult prin faptul că această casă domnitoare, aflându-se în permanentă criză de bani, s'a lăsat finanţată de Jidovi şi mai ales pentru că cea de a doua soţie a lui Jacob al II-lea. o prinţesă spaniolă, a adus în ţară mai multe familii de Marani dintre care unele au ajuns să îndeplinească diferite funcţiuni până şi la curtea regală. In anul 1723 li s'a permis Jidovilor achiziţionarea de proprietăţi, iar în anul 1733 li s'a acordat dreptul de cetăţenie. Wilhelm Begemann, istoricul francmasoneriei engleze, se îndoeşte că parohul prezbiterian Anderson ar fi pledat în predicile şi tratatele sale pentru primirea Jidovilor în ţară. Cum Anderson a lăsat o serie întreagă de predici şi tratate în care ia o atitudine ostilă Judeilor, s'ar putea presupune că prin egalitatea religiilor dânsul a înţeles de fapt egalitatea confesiunilor creştine, aceasta cu atâta mai mult cu cât în a doua ediţie a operei sale constituţionale din anul 1738 a ţinut să accentueze din nou importanţa religiei creştine. Dar fireşte că Jidovul a înţeles să se folosească din plin de faptul recunoaşterii şi proclamării oficiale a principiului îndulgenţei. La aceasta se mai adaogă că Vechiul Testament a fost totdeauna pentru fraţii masoni un izvor de inspiraţie şi că această tradiţie iudeo-biblică a fost preluată apoi şi desvoltată de francmasoneria modernă. Astfel Jidovii care intrau în francmasonerie, aflau în această organizaţie urmele istoriei lor cu toate simboalele care-i aparţinea.

Cele mai vechi documente privitoare la prezenţa Jidovilor în francmasonerie datează din 1732. La 22 Septemvrie 1732 a apărut următoarea informaţie într'un ziar englez: „Duminecă la ora 2 după amiază s'a ţinut în birtul rozelor din Cheapside o şedinţă a lojei masonilor liberi şi acceptaţi, unde domnul Ed. Rose a fost primit în fracmasonerie în prezenţa mai multor fraţi gradaţi, atât Jidovi cât şi creştini. Primirea s'a făcut de către domnul Daniel Delvalle, în calitatea sa de maestru – un bine cunoscut comerciant iudeu de tutun de strănutat." Apoi se aminteşte şi de prezenţa Jidovului Samuel Mendes la o mare serbare a Marei Loje. Iată deci dovezi precise că în anul 1732 Jidovii erau de acum prezenţi în francmasoneria engleză. E adevărat însă că tot pe atunci au prins a se manifesta şi opinii antiiudaice. Astfel un ziar londonez din 7 Octomvrie 1732 publică ştirea că un cunoscut orator va ţine o cuvântare publică împotriva Jidovilor masoni. Cât de repede a izbutit iudaismul cu toate acestea să se instăpânească în francmasoneria engleză ne-o dovedeşte faptul că constituţia vechilor masoni din 1756 cuprindea de pe atunci o rugăciune de deschidere-a şedinţelor pentru lojele iudaice.

Laurence Dermott, autorul acestei constituţii, e şi creatorul actualei embleme a Marei Loje engleze. Englezii arieni au preluat odată cu această emblemă un bun spiritual de origine iudaică. Emblema vechilor pietrari, oferită acestora de către regele Eduard al IV-lea în anul 1472, reprezintă trei turnuri pe fond albastru pe care se vede şi un compas de aur, pe când emblema lui Dermott cuprinde simboale iudaice. Rabinul din Amsterdam Jacob Jehuda Leon, născut prin anul 1603 în Spania, a elaborat după indicaţiunile Vechiului Testament un model al templului lui Solomon, care a stârnit pe atunci un mare interes. In anul 1675 acest rabin a prezentat modelul regelui Carol al II-lea de Anglia şi i-a dedicat şi o descriere ilustrată a acelui templu. Scrierile rabinului Leon i-au fost cunoscute lui Dermott care a aflat în ele următoarea emblemă: un câmp împărţit în patru cuprindea simboalele celor patru seminţii ale lui Israel, şi anume: leul pentru seminţia lui Iuda, omul în mantie purpurie pentru cea a lui Ruben, taurul pentru Efraim şi vulturul pentru Dan. Ca motiv ornamental e folosit chivotul legii, deasupra căruia stau scrise cuvintele ebraice, „Sfânt este Domnul"; doi Cheruvimi ocrotesc cu aripile lor chivotul legii. Dermott care a plecat dela faptul că lojele masonice şi-ar trage originea dela zidarii jidovi care au lucrat la templul lui Solomon, a prezintat în a doua ediţie a lucrării sale „Achiman Rezon" această emblemă vechilor masoni. După fuzionarea celor două Mari Loje engleze, emblema aceasta a devenit simbolul întregii francmasonerii engleze şi a înlocuit în întregime vechea emblemă a masoneriei anglo-americane. Se prea poate ca secolul al 18-lea cu lipsa sa de spirit logic şi critic să se fi împăcat cu gândul de a explica toate întocmirile vieţii creştineşti prin prisma Vechiului Testament; nu încape însă nici o îndoială că perpetuarea unei asemenea mentalităţi şi în secolul al 20-lea nu poate servi decât doar la inducerea în eroare a tuturor naivilor. E drept că'n francmasoneria engleză au apărut câte odată şi curente ostile Jidovilor dar asemenea curente au fost totdeauna combătute cu mijloace radicale. Un exemplu elocvent ni-l oferă soarta lojei „Tranquillity Nr. 18". In anul 1791 această lojă a luat hotărîrea de a nu primi „pentru vecii vecilor" vreun Jidov în mijlocul ei; dar foarte curând ea a fost nevoită să-şi sisteze activitatea, până când în anul 1849 a fost reactivată de masoni jidovi, pentru ca astăzi să fie alcătuită aproape numai de Jidovi. In cuprinsul Marilor Loje engleze şi americane mai sunt însă şi loje curat iudaice, fapt căruia masonii creştini nu-i dau nici o importanţă, deoarece Jidovii habotnici îi asigură că această organizare separată a lor o fac numai din cauza legilor lor rituale de alimentaţie. De când a luat fiinţa Marea Lojă Unită a Angliei, a dispărut orice urmă de antiiudaism în lumea masonă a Angliei. Mai mult decât atât. Ducele de Sussex, primul mare maestru al acestei Mari Loje, s'a crezut îndreptăţit de a adresa o mustrare lojelor germane pentru motivul că refuză să primească Jidovi în mijlocul lor. Prea bine cunoscută e şi prietenia lui Eduard al VII-lea cu casa Rothschild a cărui ramură engleză a aderat de timpuriu la francmasonerie. Nathan Mayer Rothschild care a dat naştere ramurei engleze a familiei Rothschild, a fost primit în anul 1802 în „Lodge of Emulation". Contemporanul lui Eduard al VII-lea, baronul Ferdinand Rothschild, e unul dintre ctitorii lojei „Ferdinand Rothschild-Lodge Nr. 2420" din Waddesdon (Buckinghamshire), care – după cum se vede – îi poartă şi numele.

Infiinţarea ordinului iudaic B'nai B'rith în New York în anul 1843 are o deosebită importanţă pentru francmasoneria engleză, chiar dacă ordinul B'nai B'rith nu e recunoscut în întregime de aceasta. Căci faptul că numeroşi Jidovi cu rol de conducere sunt membri atât în B'nai B'rith cât şi în Marea Lojă a Angliei îi pune în situaţia de a putea lucra cu o şi mai mare eficacitate la izbândirea intereselor lor paniudaice.

Având în vedere că scopul acestei lucrări e de a desvălui numai funcţiunea pe care o îndeplineşte francmasoneria engleză ca punte de legătură dintre

pătura conducătoare engleză şi iudaismul internaţional, ea nu se va ocupa şi de aspectul internaţional al acestei probleme. Dar lucrul acesta ar fi şi de prisos, căci acest aspect ese foarte bine la iveală din precăi în care cei trei partneri sunt în deplin acord. Nu tendinţe ideale i-au unit, ci doar tendinţa spre putere; iar în goana după putere fiecare dintre cei trei partneri socoate să-şi aservească pe ceilalţi doi. Această rivalitate ascunsă a dat anză şi la anumite conflicte care însă n'au izbucnit în afară, ci au fost tăinuite. Astăzi – după 200 de ani – această rivalitate e ca şi dispărută: peste ceilalţi doi consipiratori se ridică acum triumfător Israel. Aceasta însă nu exclude ca după ce i-a subminat cu dibăcie şi le-a înstrăinat frânele conducerii, Israel să-i tolereze, folosindu-i drept mantie de camuflaj şi unelte pentru urmărirea ţelurilor sale finale. Dar nici francmasoneria şi nici guvernul englez nu mai sunt în stare să acţioneze independent şi încă mai puţin în direcţia reducerii influenţei iudaismului, căci acei care încă nu poartă sânge jidovesc în vinele lor aceia s'au infectat cel puţin de spiritul jidovesc şi au devenit în felul acesta Jidovi. Aceasta constitue încă o dovadă că cel ce tratează sau colabarează cu Jidovii, acela moare infectat de spiritul lor. (Serviciul Mondial)

Turcia în faţa problemei iudaice

Ataturc a creat republica turcească cu sprijinul soldaţilor şi al ţăranilor. De către aceştia a şi fost el mai târziu – după victoria definitivă – învestit cu funcţiunea de conducător al statului. Jidovii şi francmasonii n'au jucat însă nici un rol în aceste evenimente, de aceea Ataturc nici n'a avut de ce să le fie recunoscător.

Jidovii au putut să-şi ducă mai departe viaţa în deplină linişte şi'n Turcia nouă. Ei n'au fost prigoniţi nici într'un fel. Poziţia lor dominantă însă care o avuseseră mai înainte, o pierduseră. In Istanbul, Izmir şi alte oraşe – porturi din Anatolia de Vest existau de secole comunităţi iudaice dintre cele mai bogate şi puternice care stăpâneau o bună parte a comerţului turcesc intern şi extern. Negutitorul turc trebuia să facă eforturi penibile ca să poată ţine pas concurenţei şi maşinaţiunilor iudaice. Jidovii erau proprietarii localurilor de petrecere şi ai cârciumelor care nu serveau numai la buzunărirea poporului băştinaş, ci şi la pierderea lui trupească şi sufletească. In viaţa financiară, cu deosebire la bănci, Jidovii ocupau posturi de mâna întâi; şi tot Jidovi erau aceia care aveau reprezentanţa firmelor străine în Turcia. In pieţe comercianţii jidovi îşi ofereau marfa străinilor la preţuri exorbitante, iar connaţionali de ai lor cutreerau satele turceşti, cumpărând dela bieţii ţărani obiecte preţioase de artă veche cu preţuri de nimica. Pretutindeni, în toate sectoarele vieţii, Jidovul a ştiut să-şi organizeze în aşa fel afacerile, încât a realizat câştiguri mari, păgubindu-i în acelaşi timp pe băştinaşi. Cât de iudaizată fusese presa, lucrul acesta se poate constata şi din campaniile duse împotriva Germaniei naţional-socialiste şi a Italiei fasciste.

Dacă facem abstracţie de porturile de Vest ale Anatoliei şi de oraşele Turciei europene, Jidovii nu sunt prea răspândiţi în Turcia. In Anatolia nu sunt nice Levantini, nice Greci şi nice Armeni, iar numărul Jidovilor e inferior celui al populaţiei islamice. In această regiune Jidovii sunt expuşi unei critici şi unei observaţii continue şi de aceea se şi comportă cu oarecare precauţiune.

O puternică comunitate iudaică trăieşte în oraşul industrial Brussa. In acest oraş Jidovii îşi au cartierul lor, în mijlocul căruia se ridică ca o cetate vechea lor sinagogă. Ei posed case frumoase şi bune, înzestrate cu mobilă, lucru pe care în sărmana Anatolie numai cei bogaţi îşi pot permite. Aici e locul în care negoţitorul turc se loveşte în comerţul său de mătase de concurenţa negustorilor jidovi care inventează tot felul de mijloace pentru a acapara cât mai multă marfă de aceasta. O serie întreagă de fabrici, cu deosebire fabrici de mătase şi de imprimare a stofelor, sunt în posesiunea Jidovilor, iar produsele lor sunt prezentate ca „marfă rustică". In ultimii ani înainte de izbucnirea războiului, s'a ivit în rândurile populaţiei băştinaşe un curent puternic de a nu mai închiria prăvăliile Jidovilor, ci numai cetăţenilor turci neiudei.

Numai arareori s'a ocupat guvernul turc de cetăţenii săi de origine jidovească. In anul 1935 Ataturc a dat o mare lovitură iudaismului prin desfiinţarea subită a tuturor lojelor francmasonice din Turcia şi confiscarea averilor lor. Guvernul turc a incercat, fireşte zădarnic, de a face din Jidovi buni cetăţeni turci prin aceea că le-a impus folosirea limbii turceşi drept limbă maternă. Aceasta însă nu i-a oprit pe Jidovi de a rămâne şi mai de parte ceea ce sunt. Inainte de a fi cetăţeni turci. Consecinţi mai grave a avut hotărîrea guvernului turc de a îngloba în sistemul său şcolar toate şcolile jidoveşti din ţară.

Marea masă a poporului turc nu s'a sinchisit prea mult de prezenţa Jidovilor, ci i-a lăsat să trăiască în bună pace alături de ea şi se poate spune că nici nu le-a fost duşmană, deşi i-a ţinut totdeauna de parte de ea, i-a disprefuit şi i-a luat doar în râs. „Eu sunt Turc, tu însă eşti Jidov", este vorba care apărea mereu până şi'n discuţiile amicale dintre Turci şi Jidovi. In timpul din urmă însă autorităţile şcolare se străduesc să cultive în copii conştiinţa lor naţională şi să le îndrepte atenţia în spre importanţa problemei rasiale. Astfel reacţiunea împotriva Jidovilor care a fost la început instinctivă şi semiconştientă, e ridicată acum printr'o educaţie deosebită în lumina conştienţei.

Turcii, aparţinând înaltelor cercuri intelectuale şi rămaşi în afara influenţei francmasonice, au recunoscut, ce-i drept, din capul locului inferioritatea Jidovilor, dar ei şi-au îndreptat privirile aproape numai asupra Jidovilor propriu zişi. Jidovi însă cunoscuţi sub numele de "dönme" ai căror strămoşi au trecut la Islam şi şi-au însuşit nume mohamedane şi limba turcească, aceştia fuseseră atât de bine camuflaţi, încât cei mai mulţi dintre ei au putut trece timp îndelungat drept Turci adevăraţi. Aceştia n'au intrat în familiile turceşti şi nu s'au amestecat sub raportul rasial cu acestea. Camuflaţi în felul acesta, ei au putut să ajungă în Turcia la poziţii pe care nu le puteau ocupa niciodată Jidovii ceilalţi. Abia acum ajung Turcii la

convingerea că şi aceşti Jidovi camuflaţi în forme de viaţă turceşti, aceşti „dönme", au rămas de fapt tot Jidovi ca şi toţi ceilalţi.

Inspirată de alese sentimente de ospitalitate, Turcia a deschis în ultimul deceniu multor emigranţi jidovi frontierele. Aceşti emigranţi au înţeles să se infiltreze adânc în toate ramurile de viaţă ale statului, încercând să exercite o puternică influenţă asupra poporului băştinaş şi să-l domine pentru a-l putea apoi folosi la înfăptuirea ţelurilor sale paniudaice. Din fericire această tentativă a lor a dat greş. Numeroase decrete guvernamentale arată că guvernul e hotărît să puie poporul la adăpostul tuturor maşinaţiunilor urzite de acest duşman al statului. Un lucru le-a reuşit cu toate acestea paraziţilor iudei, le-a reuşit să provoace o scumpire artificială a produselor de strictă necesitate pentru viaţă. Aşadară şi Turcia e în situaţia de a trebui să culeagă şi de astă dată roadele toleranţei pe care a arătat-o totdeauna faţă de Jidovi. Iudaismul a înţeles să-i răsplătească şi acum, ca de atâtea ori în trecut, spiritul de ospitalitate cu exploatarea şi păgubirea gravă a intereselor sale de viaţă.

Maşinaţiunile ostile pe care le-a urzit iudaismul în cursul acestui război şi împotriva îngăduitorului popor turc le-a deschis multor Turci ochii. Şi'n Turcia a ajuns lumea la convingerea că iudaismul e deosebit de primejdios pentru interesele ţărilor neutrale. Conştiinţa acestei primejdii a trezit în toată ţara un puternic curent antiiudaic, iar guvernul turc face şi el din partea sa totul ce trebuie pentru a feri poporul turc de consecinţele grave ale agitaţiilor şi maşinaţiunilor iudaice

(Serviciul Mondial)

Agentul iudeo-bolşevic Bernard Lecache

E ştiut lucru că unul dintre cei mai aprigi agitatori pentru deslănţuirea războiului a fost Jidovul Bernard Lecache. Prin numeroase discursuri şi articole politice îndreptate împotriva Germaniei şi a naţional-socialismului, acest Jidov a contribuit în mare măsură, la provocarea şi întreţinerea în Franţa a unei atmosfere de război împotriva Germaniei. Acest Jidov e deci în mare parte responsabil de toată nenorocirea care s'a abătut din toamna anului 1939 asupra poporului francez.

Jidovul Bernard Lecache, recte Nakache Lifschitz, s'a născut la 15 Septemvrie 1887, nu cum susţine dânsul în al treilea district al Parisului ci în ghetoul Odesei. In anul 1926 dânsul a înfiinţat, cu ocazia asasinatului săvârşit de Jidovul Schwartzbart asupra hatmanului Ucrainei Petljura, „Ligue Internationale contra l'Antisémitisme" (LICA). Chiar dela înfiinţarea ei această organizaţie a luat apărarea tuturor criminalilor iudei. **Incepând din 1935 LICA a fost centrala propagandei iudaice din Europa împotriva Germaniei naţional-socialiste. „Le Droit de Vivre", organul acestei asociaţie, a publicat cele mai pătimaşe şi scandaloase neadevăruri despre regimul naţional-socialist şi în genere despre toate mişcările naţionaliste din Europa.**

Lumea de bună credinţă bănuia din capul locului că Lecache e un terorist iudeo-bolşevic. Astfel se ştie că dânsul a organizat la ordinul Sovietelor asasinarea lui Petljura. Aşadară rolul lui Lecache n'a fost numai de a organiza apărarea asasinilor iudei: Schwartzbart, Frankfurter şi Grünspan, ci şi de a pune la cale atentatele care urmau să fie săvârşite.

LICA însăşi n'a fost decât o organizaţie iudaică camuflată, cu toate eforturile ce le-a făcut de a arăta că nu e o întreprindere iudaică. Ţinta ei principală a fost organizarea boicotului mondial şi a războiului împotriva Germaniei. Din comitetul de onoare al Ligii făceau parte printre alţii: Eduard Beneş, Léon Blum, Laguardia, Eduard Herriot, Pierre Cot, César Campinchi, Paul Boncour, de Moro-Giafferi, Henry Torrès etc.

„Le Droit de Vivre" a dus una dintre cele mai ordinare campanii de aţâţare împotriva naţional-socialismului pe care l-a declarat „duşmanul lumii Nr. 1". Lecache a cerut în acest ziar elaborarea unei „legi de excepţiune împotriva rasismului" şi i-a încărcat cu elogii pe asasini de teapa lui Schwartzbart, Frankfurter şi Grünspan.

El care striga mereu: „Hitler, iată războiul!", a sabotat convenţia dela München şi a proclamat cu mult înainte de 1 Septemvrie 1939 „războiul fără milă" pentru „apărarea civilizaţiei şi a omenirii" cu ţelul „de a diviza naţiunea germană" şi se complăcea în afirmaţia neroadă că războiul va duce „într'un răstimp de mai puţin de trei luni" la prăbuşirea „Germaniei naziste".

Dar cazul lui Bernard Lecache nu este chiar un caz izolat, căci dela Heine şi până la Harden au fost atâţia scriitoraşi ale căror scrieri treziseră şi ele impresia că n'ar fi inspirate de Jidovi şi nici de o minoritate de jidoviţi incorigibili, ci de popoare întregi care trudesc din greu pentru idealurile de libertate şi de bună stare a lumii întregi. De fapt asemenea persoane nu sunt altceva decât unelte oarbe în slujba plutocraţiei mondiale sau a conspiraţiei iudeo-bolşevice, după cum e şi cazul Lecache. Căci în numărul 21 538 din 17/18 Iulie 1943 ziarul parisian „Matin" a publicat următoarele două documente pe care, din cauza importanţei ce o prezintă, le publicăm textual:

„Ministrul de Interne. Paris, la 24 Ianuar 1936.

Către Domnul prezident guvernamental şi Ministru de externe.

Priveşte: Bernard Lecache.

Am onoarea a Vă înainta prin prezenta o informaţie din care rezultă că numitul Bernard Lecache dela Liga Internaţională contra antisemitismului stă din 1927 în solda Sovietelor.

18. Ianuarie 1936.

Bernard Lecache, secretarul Ligii internaţionale contra antisemitismului, primeşte din 1927 subvenţii din partea Sovietelor. Pe atunci a stat în cele mai bune relaţii de prietenie cu ambasadorul bolşevic Rakovsky care l-a numit redactor la ziarul „Le Soir", condus de actualul ministru al muncii L. O. Frossard.

După interzicerea ziarului, Lecache a scos din proprie iniţiativă ziarul „Le Cri du Peuple". Ambasada sovietică i-a dat prin amabasadorul Arens tot concursul.

Mai târziu a intrat în legătură de prietenie cu consilierul de ambasadă al Sovietelor Divilkovsky care a murit în anul trecut în urma unui accident de automobil.

Pentru publicarea noului său organ „Le Droit de Vivre", Bernard Lecache primeşte acum o subvenţie lunară de 10 000 de franci din partea ambasadei sovietice."

Vedem aşadară că cercurile răspunzătoare ale guvernului francez au ştiut încă din 1936 că Lecache e în solda propagandei bolşevice. Dacă guvernul francez ar fi ajuns atunci la concluzia pe care o susţine azi „Matin" în lapidarele cuvinte: „Jidovi şi bolşevici – aceeaşi fraţi, aceeaşi căciulă", atunci acest agitator nu şi-ar fi putut realiza opera de aţâţare a poporului francez împotriva celui german. Astăzi acelaşi Lecache îndeplineşte în Africa de Nord pe lângă trupele de ocupaţie anglo-americane funcţiunea de denunţător şi e responsabil de împuşcarea Francezilor care rămăseseră credincioşi Mareşalului Pétain. Afară de aceasta Lecache se mai ocupă în Africa de Nord cu o intensă propagandă împotriva Mareşalului Pétain. Acest terorist iudeo-bolşevic încearcă să aţâţe poporul francez împotriva guvernului său pentru a-l prăbuşi astfel într'o nenorocire şi mai mare. Dar poporul francez e astăzi pe deplin conştient de faptul că Lecache nu e decât un agent bolşevic plătit de Moscova, care nu urmăreşte alt ţel decât de a prăbuşi Franţa în haosul bolşevic.

(Serviciul Mondial)

Alianţa lui Beneş cu bolşevismul iudaic

Guvernul englez a pretextat în Septemvrie 1939 că porneşte războiul împotriva Germaniei pentru a restabili independenţa Poloniei şi a Cehoslovaciei şi a elibera poporul german de „tirania" naţional-socialismului. Guvernul englez a mai avut atunci tupeul să adaogă că totdeauna a luptat pentru libertatea popoarelor. De aceea nici nu poartă războiul împotriva poporului german ci exclusiv împotriva „opresorilor" săi. Chestiunea e să-i redea poporului german „libertăţile sale democratice" pe care i lea răpit naţional-socialismul.

Acesta a fost punctul de vedere susţinut de guvernul englez în anul 1939. Iată însă că între timp guvernul englez a lepădat masca, căci Churchill s'a aliat cu bolşevismul iudaic şi a devenit un colaborator preţios la deslănţuirea revoluţiei mondiale iudeo-bolşevice. Poporul german trebuie să dispară – iată noua deviză a Londrei! Dar azi nu se mai vorbeşte nimic despre independenţa Poloniei şi a Cehoslovaciei pentru restabilirea căreia Londra a intrat – dragă Doamne! – în război. Mai mult decât atât. Guvernul englez a trădat nu numai interesele acestor ţări a căror protecţiune pretindea c'o ia asupra sa, ci şi pe cele ale întregii Europe. Intrarea Angliei în război numai pentru a restabili libertatea democratică în Europa s'a dovedit a fi o mare minciună. Căci în realitate, prin încheerea pactului Stalin-Eden din Decemvrie 1941 şi într'o măsură şi mai mare încă prin încheerea tratatului de alianţă şi de prietenie anglo-sovietic din Mai 1942. Anglia a arătat că înţelege să lase toată Europa în prada bolşevismului iudaic. Astfel Sovietele pretind depe acum ca toate guvernele europene care se află în exil la Londra să se supuie fără condiţii regimului bolşevic. Sikorsky, şeful guvernului polonez din refugiu, a trebuit să plătească cu viaţa refuzul de a se conforma acestei exigenţe. Uniunea Sovietelor a rupt însă legăturile diplomatice cu emigranţii polonezi, iar presa sovietică a afirmat făţiş că după război nu va mai putea exista decât doar o Polonie bolşevică în cadrul Uniunii Sovietice. Guvernul englez care pretinsese că poartă războiul pentru restabilirea independenţei Poloniei, e de acord cu această soluţie a Sovietelor. Şi aşa a ajuns Sikorsky o victimă nu a agenţilor GPU-ului, ci după cum se ştie, a Secret-Service-ului.

Eduard Beneş, fostul preşedinte al Cehoslovaciei, s'a hotărît să ţină seama de această noua declaraţie. El s'a declarat gata să facă în curând o călătorie la Moscova pentru a semna cu Uniunea Sovietelor un pact de asistenţă, cu alte cuvinte pentru a subordona cu desăvârşire guvernul ceh dictatului bolşevic. Şi acest fapt e în deplin acord cu vederile guvernului englez. Beneş crede aşadară să poată ocoli soarta care i-a fost hărăzită unui Sikorsky prin acceptarea tuturor pretenţiunilor bolşevice. In Londra politica urmată de Beneş e considerată ca cea mai înţeleaptă şi e dată ca exemplu de urmat şi celorlalte guverne emigrante. Aşadară totul nu e decât o transacţie pentru încredinţarea soartei Europei bolşevismului iudaic. Nu se mai aude nimic de dreptul de autodeterminare a popoarelor şi nici democraţie. Prin semnarea unui tratat de asistenţă cu Moscova Beneş vrea să-i deschidă bolşevismului drumul în spre Europa Centrală. Stalin şi anturajul său socot că bolşevizarea Europei răsăritene şi centrale va atrage după sine în mod necesar bolşevizarea întregului continent european. Uniunea Sovietelor nici nu s'ar da în lături de a-şi înfăptui planurile cu forţa. Nici guvernul american şi nici cel englez, chiar dacă ar voi, n'ar putea să oprească înfăptuirea acestor planuri iudeo-bolşevice. Unde mai punem faptul că Jidovii din spatele lui Roosevelt şi Churchill nici n'ar admite una ca aceasta şi că prin încheerea tratatului anglo-sovietic de alianţă şi prietenie guvernul englez a contractat de acum anumite obligaţii în această direcţie. Şi e de bună seamă un mare noroc că asupra sorţii Europei n'au să hotărească nici Churchill, nici Stalin şi nici Beneş, ci armata germană şi aliaţii ei. Ea va ştie să anihileze planurile bolşevismului iudaic cu aceeaşi hotărîre cu care le-a combătut şi până acum în aceşti patru ani de război. Această armată va salva Europa care după dobândirea victoriei finale va păşi spre un mare viitor.

(Serviciul Mondial)

Teroarea iudeo-engleză în Palestina

Revista „Ordo" din Franţa a arătat în numărul 10 din 15 Septemvrie 1938 că Jidovii intenţionează să facă din Palestina doar un cuib central al puterii lor de unde să-şi întindă apoi ţipetele asupra întregii lumi. „Ordo" a afirmat textual:

„Sioniştii trebuie să înţeleagă că Palestina nu poate fi pentru Jidovi mai mult decât insulele britanice pentru Anglo-Saxon. Afară de Palestina care evident că nu poate corespunde necesităţilor vremii de azi, poporul iudeu mai are nevoie şi de alte teritorii cu mult mai întinse în care să-şi poată întinde membrele încătuşate."

Aceste pretenţiuni jidoveşti se bucură de tot concursul Statelor Unite şi al Marei Britanii. Preşedintele Roosevelt înţelege să dea tot sprijinul său creării unui stat palestinean pentru Jidovi. Iar Lordul Beaverbrook a declarat următoarele în ziarul „Daily Express": „In cursul războiului politica engleză trebuie să fie orientată în spre o înţelegere cu Arabii. Jidovii însă ştiu tot atât de bine ca şi noi că acest război se va termina şi el odată. Atunci va înceta imediat şi prietenia noastră faţă de Arabi".

Bucurându-se de protecţia trupelor aliate, Jidovii emigrează în număr tot mai mare în Palestina; comerţul, industria, ba până şi proprietăţile agricole intră într'o măsură din ce în ce mai mare în mâinile Jidovilor. Toate protestele Arabilor care se sprijină pe Cartea Albă a Anglici, sunt fără de nici un folos. Cartea Albă din primăvara anului 1939 prevede o importantă restrângere a imigraţiei iudaice. Aşa bunăoară, printre altele această Carte Albă prevede că începând din primăvara anului 1944 Jidanii vor putea să imigreze în Palestina numai cu asentimentul Arabilor.

Iată însă că iudaismul încearcă depe acum să ocolească această dispoziţiune şi află, bine înţeles, un concurs cât se poate de eficace la autorităţile engleze. Astfel, cu concursul acestora, numeroşi Jidovi au putut să se strecoare în ultimul timp în Palestina sub pretextul că în cazul lor e vorba numai de „vizitatori", a căror şedere în Palestina e doar „temporară".

Astfel, cu concursul autorităţilor engleze, numărul Jidovilor din Palestina care în anul 1938 era de circa 500 000, a sporit astăzi până la cifra de 750 000.

Iudaismul face toate eforturile să devină stăpân deplin în Palestina şi să elimine cu desăvârşire orice influenţă arabă din cuprinsul acestei ţări.

Astfel de curând o grupă de Arabi naţionalişti a descoperit un complot iudaic, organizat cu scopul exclusiv de a face toate pregătirile pentru instaurarea unui stat iudaic în Palestina. Maiorul jidov L. Rabinowicz din „First Jewish Division" pusese la cale o grevă generală a muncitorilor din industria Palestinei. In acelaşi timp toate oficiile publice urmau să fie ocupate de Jidovi, iar organizaţiile arabe înlăturate. In diferite comune jidoveşti fuseseră depozitate mari cantităţi de arme şi muniţii. Cu ele s'ar fi putut înarma până'n dinţi o divizie întreagă. Toate aceste arme şi muniţii au fost sustrase, în parte chiar cu concursul soldaţilor englezi, din depozitele engleze şi americane. Işi poate imagina oricine câtă amărăciune şi revoltă a stârnit în cercurile arabe descoperirea acestui complot care se datoreşte de altmintrelea neprecauţiunii locvacităţii Jidovilor Eliahu Epstein şi Eliezer Kaplan, trezorierul lui „Jewish Agency Execution".

Arabii au protestat vehement prin demonstraţii de stradă împotriva acestor maşinaţiuni brutale ale Jidovilor. Firește însă că Englezii s'au folosit, la rândul lor, de aceste demonstraţii, pentru a opera printre Arabi numeroase arestări şi a arăta astfel încă odată că politica lor palestineană e net antiarabă şi filoiudaică.

(Serviciul Mondial)

Recenzie: Orânduelі moldoveneşti împotriva Jidovilor de Gh. Ungureanu şi Nic. Şendrea

Gh. Ungureanu şi Nic. Şendrea: Orânduelі moldoveneşti împotriva Jidovilor. Contribuţie documentară la istoria luptei împotriva Jidovilor din România. Volumul I, până la 1880. Iaşi 1942. Editura Alexandru Ţerek.

Gheorghe Ungureanu, directorul arhivelor statului din Iaşi şi colaboratorul său Nicolae Şendrea au adus prin publicarea acestei colecţii de 90 de documente privitoare la problema jidovească din România o importantă contribuţie documentară la istoria dramaticei lupte pe care a purtat-o Neamul românesc împotriva cotropirii iudaice. Această contribuţie e cu atât mai importantă cu cât autorii au reprodus textul integral al documentelor, 5 dintre ele şi'n facsimile. Cel mai vechiu dintre documentele acestea datează din anul 1741, iar cel mai nou din 1880.

Prima pagină ne aduce ca moto trei impresionante citate din scrierile politice ale lui M. Eminescu, V. Conta şi C. Negri. Aceste citate oglindesc toată gravitatea cotropirii jidoveşti şi enorma primejdie pe care o prezintă aceasta pentru însăşi viaţa popoarelor neiudaice. Le vom reproduce în altă parte a buletinului nostru.

Intr'o amplă introducere autorii ne arată mai întâi într'o notă, că nu întrebuinţează „cuvântul de ‚evreu' sau ‚jidan', ci de ‚jidov', pentrucă aşa glăsuesc documentele." In continuare, spicuind din mulţimea documentelor publicate cele mai de seamă date privitoare la năvala Jidovilor în Moldova, autorii au arătat rând pe rând toate măsurile pe care le-au luat Voevozii, sfatul boierilor şi alte autorităţi moldoveneşti pentru a opri năvala Jidovilor şi a îngrădi activitatea celor intraţi în ţară.

Ţinem să atragem mai întâi atenţia asupra importanţei deosebite pe care o prezintă hotărîrea Voevodului Constantin Mavrocordat din 1741 ca „copii slugi sau fete slujnice de vârstă până la 30 ani . . . la Jidovi să nu se mai afle slujind." Documentul care cuprinde această hotărîre reprezintă cea mai veche dispoziţiune voevodală cunoscută până acum, îndreptată împotriva Jidovilor. Şi reţinem acest fapt deosebit de semnificativ pentru structura sufletească a Românului şi pentru concepţia sa de viaţă, ca **cea dintâi hotărîre luată împotriva cotropitorilor jidovi n'a fost o măsură de apărare a bunurilor sale economice, ci a demnităţii şi a sângelui românesc!** In faţa năvalei străine care înţepuse Românul s'a gândit mai întâi să-şi apere de întinare sufletul şi sângele, bunurile sale cele mai de preţ! Hotărîrea din 1741 a fost apoi întregită în anul 1856 în senzul că li s'a interzis Jidovilor cu totul „de a avea slugi creştine", de orice sex şi vârstă, pentrucă asemenea „abuzuri . . . lovesc în religie şi strică societatea." Intr'o anaforă din 1782, boerii se plâng că Jidovii care ţin în arândă moşii prin sate, **„nu puţine supărări şi pagube" pricinuesc „nu numai la stăpânii moşiilor ci şi la locuitorii acelor sate, căci niciodată ei . . . nu se ţânea de tocmelele ce le făcea cu stăpânii moşiilor . . ."** Apoi **„pe locuitorii satelor îi îndatoria cu bani din vânzarea băuturilor lor . . . îi încurca şi îi năpăstuia . . ."** Anaforaua aceasta a fost întărită prin ţidula Domnului Alexandru Constantin Mavrocordat, în care scrie printre altele că „Jidovii care se află în ţara aceasta . . . **prin satele ţării nici decum să nu fie volnici a lăcui, nici a face alişveriş cu vânzare de băutură şi orândării prin sate, căci cu vicleniе îi păgubesc şi jefuesc (pe ţărani).**"

Un an mai târziu, aşadară în 1783, boerii cer iar Domnul Ţării încuviinţează desfiinţarea tuturor velniţelor din ţară care încăpuseră în mâinile Jidovilor. pentrucă aduc „desăvârşită stricăciune", iar folosul rămâne . . . numai . . . a Jidovilor şi a altor străini."

Celelalte urice ne arată că Jidovii au fost opriţi de a face pâne pentru creştini, şi de a face parte din breasla pitarilor, ca astfel să fie „pâne albă coaptă bine, dreaptă la dramuri, fără a fi lipsă cât de puţin . . . şi să pătimească norodul" (1826); aşişderea au fost opriţi de a mai lucra lumânări de ceară ce ard în sfintele lăcaşuri, pentrucă le amestecă cu „săruri şi alte lucruri pricinuitoare de mârşăvie neiertată (1826). Totaşa din 1827 nu aveau voie să fie avocaţi, măsură care s'a şi respectat până la 1880. Ei nu aveau voie să ţie moşii în arândă şi nici să mai ţie crâşme prin sate, pentrucă pricinuesc „sătenilor cea mai simţitoare dărâmare a sănătăţii prin împovărare de datorie şi văzută demoralizaţie" (1883); ei erau opriţi de a locui pe anumite străzi din Iaşi şi de a cumpăra locuri sau case pe acele străzi (1843); erau opriţi de a cumpăra vii, căci „legiuirile vechi şi obiceiurile pământului până şi astăzi celi noi îngrădesc pe jidovi de a cumpăra vii prin podgorii . . ." (1843); erau opriţi de a face negoţ (alişveriş) şi a lucra în ivală în zile de prăsnuire şi duminici, pentrucă aceasta aduce „defăimare legii domnitoare a pravoslaviei" (1836); erau opriţi de a-şi deschide havre în apropierea de sfintele lăcaşuri creştineşti, pentrucă „prin nesuferită larmă şi strigare ce fac Jidovii înlăuntrul şi împrejurul acestor havre, mai ales în vremea slujbei bisericeşti se dă scandal şi mare nemulţumire creştinilor" (1832).

Un uric din 1843 ne arată că Jidovii au căutat să introducă în ţară cărţi în care se găsesc „multe frazuri hulitoare şi defăimătoare religiei creştineşti, naţiilor creştine, domnitorilor lor, împotriva politicei şi revoluţionare", dar că li s'a interzis introducerea în ţară a unor asemenea cărţi. E vorba de următoarele cărţi ebraice: Zohar, Ticune Hazohar, Tilimăm naaba tehila, Hibat Erusalim, Chedusat iam tov şi Divre Şalom, în care se găsesc „frazuri" ca acestea:

„Israeliteniі se trag dintr'un duh sfânt şi celelalte neamuri dintr'un duh spurcat . . ." (Zohar, fila 163, faţa 2-a).

„In ziua când s'au dat lege va aduna Dumnezeu pe Israeliteni la Erusalim şi atunce se vor răsturna împărăţiile cele fără de lege, dându-le Israelitenilor" (Ticane Hazohar, fila 55, faţa 1-a).

„Dumnezeu au văzut că este cu drept ca toată averea neamurilor lumei să fie iertat Jidovilor a o lua ori în ce chip s'ar putea; pentru aceea nu este aceasta păcat nici se numeşte prădare" (Tilimăm naaba Tehila).

In alte numeroase urice ni se arată că Jidovii au înaintat în repetite rânduri plângeri la Înalta Poartă şi la consulatul austriac din Iaşi, pentru a-i întârta împotriva stăpânirii şi pentru a dobândi astfel „asămăluirea lor cu creştinii pământului în punctul de vedere al driturilor publice", lucru care însă nu le-a succes în acea vreme (1855); că au falşificat „documenturi de sudiţii din Austria", pentru a se pune astfel sub oblăduirea consulatului austriac (1852); că au săvârşit „necuviinţe asupra legii creştineşti", bătându-şi joc de sărbătoarea Invierii Domnului (1836); că în sfârşit Jidovii înşişi - cum a făcut-o starostele lor din Bârlad - constată că mulţi Jidovi care „au destule averi şi unii sânt destul de puternici ca să lucreze şi să-şi . . . agonisească a lor hrană şi nu voiesc din pricinea lenevirei lor . . . iar alţii asemene sânt care fac cele mai mari necuviinţe furând şi răpind unul dela altul . . ." - şi cer pedespirea lor (1859); şi că „epitropi de ai naţiei evreeşti" se roagă Domnului Ţării ca să nu permită tinerilor Jidovi „nici într'un fel de rezon măcar", ca să poarte „straie evropeneşti", ci să-şi păstreze portul din vechime, pentru a se deosebi astfel de celalt norod al ţării, cerând chiar ca să aibă în portul lor şi un deosebit semn spre a se cunoaşte de Jidovi . . ." (1847).

Toate aceste urice stau mărturie că încă dela începutul cotropirii pământului său de către Jidovi Neamul Românesc a căutat să se apere şi să se despare cu toate mijloacele obişnuite în acele vremuri de pacostea jidovească. Numeroasele şi repetatele măsuri care au fost luate în cursul vremurilor pentru a stăvili năvala Jidovilor, au fost apoi întregite şi sistematizate în anul 1839 într'un regulament pentru oprirea năvălirii Jidovilor în ţară şi pentru cercetarea Jidovilor vagabonzi.

Dacă în pofida acestor numeroase măsuri şi acestui regulament Jidovii izbutiseră totuşi să se strecoare într'un număr din ce în ce mai mare în ţara românească şi să dobândească apoi atâtea poziţii importante în această ţară, apoi aceasta se datoreşte în primul rând faptului că poporul român - ca de altmintrelea şi toate celelalte popoare neiudaice - nu-şi dăduse pe atunci încă seama de toată gravitatea problemei iudaice şi'n'al doilea rând faptului că nu se ivise încă o viguroasă mişcare naţionalistă care să mobilizeze toate forţele vii ale naţiunii, pentru a o curăţa radical şi definitiv de toate corpurile şi învelişurile străine şi a-i asigura astfel o desvoltare firească.

Dar conţinutul acestei lucrări e atât de bogat şi variat, încât în el se oglindesc rând pe rând toate caracteristicele spiritului jidovesc şi numai cu anevoie am putea găsi un aspect al problemei jidoveşti care să nu fi fost tratat într'unul sau altul dintre uricele acestea. Astfel putem spune cu drept cuvânt, că

„....jidovii... prin satele ţării nici decum să nu fie voinici a lăcui, nici a face alişveriş cu vânzare de băutură şi orândării prin sate, căci cu vicleniie îi păgubesc şi jefuiesc pe săteni."

Din ţidula Domnului Constantin Mavrocordat din anul 1782, publicată de Gh. Ungureanu şi Nic. Şendrea în „Orândueli moldoveneşti ..."

această lucrare constitue unul dintre izvoarele cele mai de preţ pentru orice studiu privitor la problema jidovească. Cu aceasta „Orânduelile moldoveneşti..." depăşesc cu mult caracterul unei lucrări de interes strict românesc şi se incadrează în literatura antiiudaică universală.

Autorii sunt abia la primul lor volum. Ar fi de dorit ca la a doua ediţie să se adaugă şi un registru al numelor, cunoscută fiind importanţa unui asemenea registru pentru utilizarea ştiinţifică a lucrărilor. Speräm că în curând vor urma şi celelalte volume, apariţia unor asemenea lucrări fiind astăzi dorită şi aşteptată cu multă nerăbdare.

Spiritul de creaţie şi de înnoire care animă de mai bine de două decenii tinerele generaţii ale României şi-a aflat în aceste „Orândueli moldoveneşti împotriva Jidovilor" una dintre expresiile sale cele mai fericite. Gh. Ungureanu şi Nic. Şendrea au adus ţării româneşti şi mişcării antiiudaice un preţios serviciu.

(Serviciul Mondial)

Ştiri de pretutindeni

Marea Britanie

Bolşevismul mai poate înregistra la activul său o importantă victorie obţinută în Anglia. Sir Walter Citrine, secretarul general al sindicatelor engleze, a adus la cunoştinţă în ultima şedinţă a congresului sindicatelor engleze, ţinut în Southport, rezoluţia conducătorului general de a abroga dispoziţiunea potrivit căruia membrii partidului comunist nu pot face parte din consiliile sindicale regionale. Astfel comunismului i s'a deschis încă o cale de pătrundere în sindicatele engleze.

Congresul a stat de altmintrelea tot timpul sub influenţa participării la lucrările sale a delegaţilor Uniunii Sovietice; cu deosebire discursul şefului delegaţiei sovietice, care fusese compusă din 10 membri, a aflat un puternic ecou în auditoriu.

*

Iudaizarea progresivă a profesiunii medicale din Anglia a avut drept urmare deslănţuirea în timpul din urmă a unei viguroase acţiuni antiiudaice în cadrele medicilor englezi, cu deosebire a celor din Londra. Astfel de curând a luat fiinţă o asociaţie politică a medicilor al cărei secretar e Dr. med. Basil Steele. Asociaţia editează o revistă şi diferite scrieri care caută să demaşte maşinaţiunile iudaice şi combate cu vigoare tendinţele Jidovilor de a ajunge la instaurarea dominaţiei mondiale. Intr'una din aceste scrieri s'au publicat următoarele rânduri: „Suntem împotriva dominaţiei economice a Jidovilor, aşa cum o practică de acum Sief, Rothschild, Sassoon, Baruch, Guggenheimer, Warburg şi Niemeyer." Infiinţarea acestei asociaţii a medicilor englezi e şi ea o dovadă că antiiudaismul e în plin mers şi pe teritoriul Marei Britanii.

Belgia

Ziarul „Matin" aduce ştirea că de curând a aflat loc în Brüssel o adunare publică la care au participat aproximativ 10.000 de persoane. Această adunare a fost o manifestaţie hotărîtă împotriva iudeo-bolşevismului. Unul dintre oratorii principali a fost profesorul universitar Grosow dela Universitatea din Rostow, care a zugrăvit în cuvinte impresionante soarta grozavă care-i este hărăzită păturii intelectuale în Uniunea Sovietelor. Profesorul Grosow a spus printre altele: „Bolşevicii au nimicit cultura noastră naţională. Ziarele şi cărţile sunt scrise de Jidovi, filmul şi teatrul e stăpânit de ei; până la 85% dintre elevii şcoalelor noastre sunt Jidovi, pe când intelectualitatea noastră e pusă să lucreze la fortificaţiile oraşelor."

La această adunare a luat cuvântul şi un reprezentant al generalului Vlasov, care s'a ridicat împotriva Jidovilor, comuniştilor, plutocraţilor şi a tuturor celorlalţi demagogi, şi a susţinut necesitatea abolirii sistemului colhozurilor. El a constatat că'n 1933 au pierit de foame în roditoarele regiuni ucrainiene şi în Cuban 1,7 milioane de oameni, iar în 1938 6 milioane dintre cei mai buni Ruşi au fost expulsaţi în Siberia.

Léon Degrelle, conducătorul Rexiştilor belgieni, a ţinut să precizeze în cuvântarea sa că: „Noi nu luptăm numai împotriva bolşevismului, ci şi împotriva plutocraţiei. Oricâte miliarde ar cheltui duşmanii noştri pentru a întreţine armatele lor asasine, ei nu vor avea niciodată o armată însufleţită de un profund idealism."

România

Toate problemele în legătură cu problema iudaică vor fi rezolvate în viitor de către un Comisariat General subordonat Ministerului Muncii. Atribuţiile acestui Comisariat sunt: dirijarea muncii obligatorii a Jidovilor, controlarea activităţii lor profesionale şi supravegherea lor din punct de vedere al siguranţei statului. Comisariatul General mai are dreptul de a fixa domiciliul Jidovilor. In acelaşi timp a fost desfiinţat postul de împuternicit al guvernului pentru problemele iudaice.

Orientul apropiat

In Palestina a fost creat un comitet anglo-american-iudaic. Acest comitet îşi are sediul în Tel Aviv şi-şi propune să creeze în Palestina un stat jidovesc. In acest scop comitetul face tot ce poate ca Jidovilor să li se dea dreptul de a se aşeza, după bunul lor plac, în oricare regiune a Orientului apropiat. Pe lângă aceasta el cere oblăduirea de către Anglia a intereselor iudaice, ori unde aceste interese sunt periclitate de către mişcarea antiiudaică arabă.

*

Se comunică din Palestina că animozităţile şi conflictele dintre Arabi şi Jidovi încep din nou să se înteţească. Pe lângă aceasta s'a agravat şi criza alimentară, fapt care se datoreşte exclusiv speculaţiunilor jidoveşti. E un fapt bine cunoscut că în ce priveşte ţinerea alimentelor şi întreţinerea speculei Englezii colaborează în modul cel mai strâns cu Jidovii din Palestina. Numeroasele manifestaţii de protestare ale Arabilor au fost înăbuşite.

*

„Politica Moscovei rămâne neschimbată", aşa a declarat Litwinow cu ocazia rechemării sale din postul de ambasador din Washington. Bine înţeles că neschimbat rămâne şi ţelul revoluţiei mondiale pe care bolşevicii vor s'o deslănţue cu ajutorul Comintemului, a cărui „disolvare" se ştie că n'a fost decât doar un mijloc de inducere în eroare a naivilor. Acum se comunică din Cairo că Moscova le-a asigurat celor două ziare jidoveşti care apar în Egipt: „Al Chame" şi „La Tribune Juive" o regulată subvenţie. Bolşevismul iudaic nu scapă nici un prilej de a ţine cea mai strânsă legătură cu iudaismul de pretutindeni, ori peste câte mări şi ţări s'ar afla acesta pentru a-şi asigura astfel în viitor instaurarea dominaţiei mondiale.

*

Serviciul britanic de informaţie susţine că Jidovul Maisky, fostul de până mai dăunăzi ambasador bolşevic la Londra şi actualul ajutor de comisar la afacerile externe, a avut în Alexandria „o întrevedere cordială" cu Nahas Paşa. Acestea au fost de fapt primele tratative oficiale dintre Uniunea Sovietelor şi Egipt. Firește că nu mai poate constitui nici o surprindere pentru nimeni că Uniunea Sovietelor a fost reprezentată la aceste tratative printr'un Jidov. Toată experienţa de până acum ne arată că statele care au tratat cu Jidovii, au avut de suferit apoi cele mai mari decepţii şi nenorociri.

*

Muncitorii jidovi din fabricile de textile din Tel Aviv au organizat demonstraţii comuniste cu steaguri roşii etc.

Jidovii sunt cei mai entusiaşti susţinători ai Uniunii Sovietelor, pentrucă bolşevismul nu e decât una dintre faţadele iudaismului mondial cu care speră să ajungă la instaurarea stăpânirii lor mondiale.

Africa de Nord

Poliţia din Algeria a confiscat de curând câteva depozite de medicamente care se aflau în mâini jidoveşti. Medicamentele erau de proastă calitate sau falsificate. Ele erau destinate trupelor anglo-americane din Africa de Nord. Falşurile au fost descoperite cu ocazia întrebuinţării acestor medicamente, căci bolnavii care le-au luat, s'au îmbolnăvit şi mai rău! In unele cazuri aceste medicamente au provocat până şi moartea pacienţilor. Se vede deci că setea de câştig şi lipsa de scrupule a Jidovilor e pretutindeni aceeaşi.

*

Canada

Din Quebec se comunică o ştire care probabil că n'a putut pătrunde în presa anglo-americană. Cu puţine zile înainte de sosirea lui Roosevelt şi a lui Churchill la conferenţa anglo-americană, au avut loc în Quebec mari manifestaţii antiiudaice, organizate de Canadieni de origine etnică franceză. Aceste manifestaţii au fost înăbuşite de puternice detaşamente poliţieneşti care au făcut uz de armele de foc şi de gaz lacrimogen. Manifestanţii strigau mereu în cor „afară cu Jidovii"! – până când au fost nevoiţi să cedeze forţei publice. In timpul ţinerii conferinţei dela Quebec, în care s'a hotărît, după cum se ştie, intensificarea campaniei de minciuni împotriva Germaniei, au fost concentrate puternice forţe militare şi poliţieneşti pentru a înăbuşi în germene asemenea manifestaţii şi a-i feri pe jidovii Churchill şi Roosevelt de asemenea scene penibile.

Statele Unite

Roosevelt l-a numit pe Jidovul Samuel I. Rosenman în funcţiunea de consilier juridic ataşat pe lângă Preşedinţia Statelor Unite. Jidovul Samuel I. Rosenman e judecător la Suprema Curte juridică din New York. El e autorul textelor cuvântărilor oficiale rostite de Roosevelt şi aparţine aşadară cercurilor jidoveşti din nemijlocita apropiere a şefului Statelor Unite. E acelaşi Rosenman care acum câtva timp a fost amestecat într'o afacere murdară în legătură cu comerţul petrolului.

Jidovul Blaustein a dat în judecată, în calitatea sa de acţionar al Societăţii pan-americane de petrol, Standard Oil Company acuzând-o de escrocherie, complot, risipă, neglijenţă şi abuz de încredere. Rosenman a aflat că motivele acestei acuzări sunt îndreptăţite, că Standard Oil Company a prejudiciat interesele societăţii surori şi că a păgubit în felul acesta şi interesele acţionarului său principal Blaustein. In consecinţă a dat un verdict de condamnare împotriva Societăţii Standard Oil Company, obligând-o să achite lui Blaustein o despăgubire de 70 de milioane de dolari. Standard Oil însă nu s'a dat bătută cu una două, ci simţindu-se nevinovată a făcut recurs împotriva acestui verdict. La judecarea recursului, Curtea Supremă a casat prima sentinţă ca nefondată. Majoritatea judecătorilor l-au acuzat cu acest prilej pe Rosenman de a fi abuzat de funcţiunea sa, sprijinind o afacere murdară.

Dar preşedintele Roosevelt nu se sinchiseşte câtuşi de puţin de toate acestea, ci-l învesteşte cu funcţiunea de consilier juridic personal pe un judecător compromis asupra căruia planează bănuiala de a se fi lăsat mituit.

*

Ziarul „New York World Telegram" constată că 95% din animalele care se taie pentru alimentarea populaţiei, sunt tăiate după metodele rituale iudaice. Incă o dovadă a gradului de iudaizare a New Yorkului.

*

Jidovii imigraţi din Germania în America au ajuns în scurt timp la o situaţie dintre cele mai bune. Impotriva lucrului acestuia protestează ziarul „New Leader" din San Francisco. Ziarul acesta aminteşte printre altele şi de cazul Jidovului Salomon Siegfried Hirsch, imigrat din Berlin, care însă susţine acum a fi originar din Palestina. Acest Jidov a ajuns să fie investit cu funcţiunea de prim-consilier al biroului pentru organizarea economică a războiului. Cererea sa pentru dobândirea cetăţeniei americane a fost susţinută de avocaţii jidovi Dr. Isidor Hershfield şi Dr. Israel Schapiro, şeful secţiei semite a Bibliotecii Congresului. Jidovul berlinez Paul Eduard Lachmann a ocupat un post însemnat în Ministerul de război din USA; cererea sa de încetăţenire a fost susţinută de avocatul David E. Speck şi de judecătorul Nathan Margold. „New Leader" protestează şi împotriva

„Nu de astăzi ci de pururea, în tot timpul şi sub toate regimele, toţi domnii, toţi bărbaţii de stat ai României, toţi acei ce poartă un interes viu pentru ţara lor, s'au preocupat de necesitatea de a opri exploatarea poporului român printr'un alt popor străin lui, prin Jidovi."

Mihail Kogălniceanu, 1869.

altor încetăţeniri de Jidovi care ocupă apoi posturi dintre cele mai însemnate, cum e şi cazul Jidovului Israel Moses Sieff.

*

Mizeria şi nenorocirea s'a încuibat în viaţa tuturor popoarelor neiudaice. Numai poporul lui Iuda habar n'are de toate acestea. Astfel Jidovul William Brown-Levy din Statele Unite a trimis cu ocazia sărbătoririi nunţii sale de aur 400 de invitaţii tipărite pe plăci de aur. Pretutindeni în lume bântuie războiul pe care l-au aţâţat Jidovii. In multe regiuni ale pământului e foamete cumplită. Numai Jidovii huzuresc de bine, căci numai ei sunt profitorii acestui război. Ce le pasă de nevoile popoarelor neiudaice al căror sânge îl varsă cu atâta îmbelşugare? Ei se ocupă în Statele duşmane cu livrarea materialului de război şi cu specula şi adună uriaşe averi. Şi invitaţiile de aur ale Jidovului Brown-Levy constitue o dovadă a excelentei poziţii economice la care au ajuns Jidovii în Statele Unite, fără să se simtă câtuşi de puţin obligaţi de a alina suferinţele popoarelor de a căror nenorocire sunt răspunzători.

*

Ziarul „Matin" publică ştirea că guvernul Statelor Unite i-a asigurat pe toţi Jidovii imigraţi din Franţa şi care şi-au pierdut cetăţenia franceză că după trei ani vor putea deveni cetăţeni americani.

*

Revista „Public Economist" din USA confirmă, într'una din ediţiile sale din urmă, faptul că influenţa iudaică e într'adevăr covârşitoare în viaţa politică a Statelor Unite. După statistica din Iunie 1943, 98% din întreprinderile textile ale ţării se află în mâini jidoveşti. Participarea Jidovilor la export e de 90%. Firește că pentru a nu-şi periclita existenţa, revista n'a mai amintit nimic despre rolul pe care-l joacă Jidovii în politica Statelor Unite.

Coller, reprezentantul Jidovilor din America de Nord în Parlament, a înaintat o scrisoare personală lui Roosevelt în care cere ca preşedintele Statelor Unite să se puie de îndată în înţelegere cu Churchill pentru a „elibera în sfârşit Palestina pentru Jidovi". Jidovul Coller se plânge în amintita scrisoare împotriva ministerului de externe din Washington, că nu s'a interesat îndeajuns de cauza iudaică din Palestina. Acestui „ultim apel desperat" – cum îi zice Coller plângerii sale – îi va urma o cerere pe care o va adresa celogilor săi din Congresul american. Aşadară deşi Palestina e încă un mandat englez, asupra soartei ei se discută de acum în Washington.

*

Preşedintele Statelor Unite nu lasă să-i scape nici o ocazie pentru a face dovada strânselor sale relaţii cu iudaismul. In USA a aflat de curând loc „o zi a eroilor", care a fost organizată de către „Asociaţia americană pentru participarea la războiu a Jidovilor". Cu acest prilej Roosevelt a adresat Asociaţiei jidoveşti un mesaj în care elogează eroismul iudaic. Telegrame de felicitare au mai trimis cu acest prilej Jidovilor ministrul marinei Knox şi generalul MacArthur. E vrednic de remarcat că deşi Jidovii au făcut tot ce le-a stat în putinţă pentru a deslănţui acest război şi a stoarce din această dramă a popoarelor câştiguri enorme, totuşi oficialitatea Statelor Unite se lasă înşelată de manifestaţii jidoveşti ca cea a organizării unei „zile a eroilor jidovi". Chiar dacă le-a succes Jidovilor să inducă până acum în eroare o mare parte a populaţiei Statelor Unite, totuşi putem constată cu satisfacţie că şi pe continentul american au început să apară destule semne că maşinaţiunile jidoveşti nu vor mai rămâne timp prea îndelungat ascunse, fapt care nu va avea urmări dintre cele mai plăcute pentru Jidovii de acolo.

(Serviciul Mondial)

Director: Kurt Richter. Redactor-şef: Erich Schwarzburg. Adresa: „Welt-Dienst", Frankfurt am Main, Postschliessfach 600. Abonamentul: pe jumătate de an 3 RM, pe un an 6 RM; pentru România: pe jumătate de an 100 de lei, pe un an 200 de lei. A se menţiona ediţia în limba dorită. / Plăţi: în Germania la: Dresdner Bank, Depositenkasse H, Frankfurt a. M.; sau Postscheckkonto Frankfurt a. M. nr. 6201; în România la: Rumänische Bankanstalt, Bucureşti, str. Lipscani 31–33, pentru Dresdner Bank, Frankfurt a. M., Conto nr. 49337; în Ungaria la: László Levatich, Postsparkassenkonto nr. 40703, Budapesta; în Danemarca la: Kopenhaga, Postscheckkonto nr. 24905; în Suedia la: Stockholm, Postscheckkonto nr. 4277; în Finlanda la: Kansallis Osake Pankki, Helsinki, conto nr. 49337, Dresdner Bank, Frankfurt a. M. / Reproducerea permisă şi chiar dorită, dar numai cu menţionarea sursei (Serviciul Mondial, Frankfurt a. M.) şi trimiterea a 3 exemplare justificative.